

Grasmus (*Sylvia communis*)

De foto van Ron Hoekstra

Het is altijd een prachtig gezicht als de Grasmus met zijn opgezette grijze kuif zit te zingen bovenop een struik en vervolgens al zingend een fraaie baltsvlucht maakt. Alhoewel hij met zijn zang The Voice waarschijnlijk niet zal gaan winnen, is deze wel heel makkelijk te herkennen. De Grasmus is geen mus, maar een lid van het geslacht *Sylvia* waartoe onder andere ook Tuinfluiter, Zwartkop en Braamsluiper behoren. De Grasmus is een algemene broedvogel. Dit is een periode niet zo geweest, maar de populatie heeft zich spectaculair hersteld. Sinds de jaren zeventig van de vorige eeuw is het aantal broedparen meer dan verdubbeld en inmiddels redelijk stabiel.

Het is een zondag ergens begin juni. Na 's morgens de afsluitende wedstrijd van het seizoen gevoetbald te hebben, besluit ik 's middags eropuit te gaan. Het zonnetje schijnt weldadig en er waait een zacht briesje. Ik kies ervoor op zoek te gaan naar 'echte' libellen. Het is niet zo eenvoudig om deze rovers goed op de foto te krijgen. Maar omdat het niet hard waait en het licht goed is, geef ik mezelf een goede kans op een paar geslaagde plaatjes. In een gebiedje waar ik wel vaker kom, komen een zestal soorten voor die ik regelmatig zie: Glassnijder, Vroege glazenmaker, Grote keizerlibel, Platbuik, Viervlek en Gewone oeverlibel. Echter, ik heb ze nooit allemaal op één dag gezien. Ik check voor de zekerheid nog even de vliegtijden van de soorten en besluit dat het een leuke uitdaging is om ze vanmiddag allemaal te fotograferen.

Aangekomen gaat het als een tierelier. Binnen een uur heb ik vijf van de zes soorten op de foto weten te krijgen. De Grote keizerlibel, waarvan ik eigenlijk had verwacht dat die de meeste moeite zou opleveren, is notabene de eerste die ik tegen het lijf loop. Na een korte achtervolging is het exemplaar ook nog zo aardig om rustig op een mooi plekje te gaan zitten en mij zo de gelegenheid te geven om hem te fotograferen. Er zitten leuke plaatjes bij. Alleen de Viervlek ontbreekt nog. Maar hoe ik ook zoek, ik kan er niet eentje vinden. Ik probeer te bedenken waar ik de soort eerder heb gezien en ga alle plekjes af. Zonder resultaat. Uiteindelijk is er één plek waar ik nog niet ben geweest. Ik moet hiervoor een behoorlijk stukje lopen en zet de pas er goed in.

Ik wandel op een paadje dat tussen een paar braamstruiken doorloopt. Her en der steken een paar vlierstruiken die hun beste jaren inmiddels hebben gehad, boven de Bramen uit. Vlakbij mij, in een van de Vlieren, zit een zenuwachtig bewegende Grasmus die mijn aandacht trekt. Ik stop om te proberen een foto te maken. Echter, voordat ik mijn camera kan richten is hij verdwenen in de dichte doornige struiken. Ik blijf doodstil staan in de hoop dat het beestje weer tevoorschijn komt. In plaats daarvan meldt zich een tweede Grasmus. Deze heeft zijn snavel vol met rupsen en landt in dezelfde Vlier.

Ik weet een paar kiekjes te maken, voordat ook hij tussen de Bramen verdwijnt. Uit de braamstruik klinken op dat moment de geluiden van hongerige jonge vogeltjes die luidkeels roepen om voedsel.

Wat een geluk, ik heb het nest gevonden! Heel rustig ga ik zitten. De zon schijnt heerlijk op mijn rug en de Grasmussen trekken zich helemaal niets van mij aan. Ze blijven af en aan vliegen met hun snavel vol insecten. Ze landen op de Vlier, kijken even rond of alles veilig is, om vervolgens de braamstruik in te duiken. Als ze weer tevoorschijn komen, is hun snavel leeg en verstomt langzaam het geroep van de jongen. Wat een mooi tafereel.

Ineens voel ik iets nats in mijn nek. Ik schrik en draai mij om. Ik kijk in twee donkere vriendelijke ogen. Ze zijn van een grote hond die mij even dag wilde zeggen. Terwijl ik de grote goedgezak aan het aaien ben en hem vertel dat ik wel wat van hem geschrokken was, komt zijn baas aanlopen. Die verontschuldigt zich uitgebreid en verzekert mij dat de hond dan wel groot is, maar volstrekt ongevaarlijk. Nadat ik hem ervan heb kunnen overtuigen dat ik alleen wat geschrokken was van die natte neus in mijn nek en dat ik onmiddellijk geloof dat het een enorme goedgezak is, vraagt hij mij waarom ik daar eigenlijk op de grond zit. Ik vertel hem wat ik heb gevonden en waar ik de hele tijd naar zit te kijken.

De grote hond heeft inmiddels zijn interesse verloren en sjokt, hier en daar snuffelend, rustig door. Het baasje vraagt of hij erbij mag komen zitten, want hij wil dat ook wel eens zien. Samen kijken we gezellig een minuut of tien naar de Grasmussen. Dan komt de hond zijn baas ophalen. "Hij krijgt altijd eten als we thuiskomen", zegt de baas. "Hij zal wel honger hebben". Ik merk dat mijn maag ook aangeeft dat ik wel wat lust en besluit ook naar huis te gaan. Die Viervlek vind ik een andere keer wel weer.

*Ron Hoekstra
Willem Sprengerstraat 54
8922 BT Leeuwarden
email4ronhoekstra@gmail.com*